

מכתבים

(המשך מעמוד 7)

שורות אהרות מיומני, שנכתב בהכרח ביום 15 במאי 1948 (נדפס בספר מעוז ציון):
 „כשראה ראשה העיר ג'עברי איתני, נחה עליו הרוח, עצר במרכז החצר והחל נושא נאום באקסטזה, כשמדי פעם מרים הוא את קולו עד לצעקה, כושי, העומד עליידי מתרגם לי כמה פנינים: הם (הפצועים) מתקשטים להם בתחבושות ומקחים לצאת מכאן, אתם חושבים שהם פצועים ממש? פצוע הוא אחד שרגלו הלכה, אחד שידו נקטעה, שראשו ירד... שכחתם את דיר-יאסין? אני לא שכחתי! אסור לנו לשכוח! תפסנו אותם חיים — לא זיוק אם נהרוג כמה מהם! קולו רעד, ומדי הרימו קול צעקה — עברה צמרמורת בחוטי-השדרה.“
 האמת היא, שהייליו של עבדאללה הם שהגנו עלינו. רק לאחר שהיילי צה"ל תפסו בכביש יפו—בית-דגן חמישה מבני משפחתו של ג'עברי והוא קיבל מהם ד"ש, התחילה דאגתו הרבה לשלומנו.

אוריאל אופק, נ"ף י"ס

העיקר

והתפל

במודעת-בחירות מצאתי, בין היתר, פיר-סום בשמי, אשר אמנם הסכמתי לו, אולם לא תיארתי לי כי דיעותי יסורסו בו בצורה עגומה כזו... — ראשית: הכותרת, במידת סב הסיגנון העיתונאי: „חיים צוקר, מראשי הימאים.“ אין לכם דבר הפוגע ורחוק יותר מן המציאות: למיטב ידיעתי אין לציבור הימאים הישראלי, „ראשים“ ואני מקחה שגם בעתיד לא יודקק לכאלה...

בבואכם לתארני כחסיד נלהב של תנועת העולם הזה דווקא בשטחים שאני רואה אותם כחסרי ערך ואף טפלים — עברתם את גבול הטעם הטוב: עשיתם ממני קורא למצע-בחירות אשר עיקריו הם המלחמה בשחיתות, נוכחות הח"כים בכנסת, מלחמה במנגנון וטרמפ ל-חיי. אינני סבור כי מלחמה בשחיתות היא מצע-בחירות, אלא לתנועות פו-ליטיות אשר אין להן מה לומר ועל כן נתפסו לשיר נדוש זה.

צוקר

חיי. בכל מיקרה — בין נקודות אלה ותוכ-נית פוליטית או רעיון פוליטי אין, לדעתי, כל מכונה משותף.

בקיצור — אמרתי לראובן קריץ, ששוחח עימי לפני שהפלגתי מחיפה — כי אינני רואה בתנועתכם עוד מפלגה, אלא מאגר כוחות אפשרי, חזית רחבה ככל האפשר למען השלום, לחיפוש דרכים חדשות לי-היחלוצות ממעגל הקסמים בו נתונים ירסי ישראל-ערב; נגד סיפוחים, נגד כל אושי „ארץ-ישראל השלמה“ למיניהם.

זו ורק זו היא הסיבה לשיתוף-פעולה מצדי עם כל גורם אשר חותר למטרות אלה, אולם גם לרצון זה, לשיתוף-פעולה כנה למטרות מוסכמות ומוגבלות-מראש יש סייגים, הן של עיקרון והן של סיגנון. יש רק שאלת-חיים אחת למדינת-ישראל, ועליה — או יותר נכון על סיתרונה — צריך להיאבק! באמונה, כי הדבר חיוני ואפשרי. את העיריות נשאיר למומהים או לעסקי-נים המקומיים, את ההסתדרות — לפועלים עצמם, והבה ננסה לרכו על העיקר — ורק על העיקר — את מלוא כוחותינו. לא השחיתות, לא הנוכחות בכנסת ואף לא ה-טרמפ לחייל — אלא החתירה לשלום היא המטרה היחידה עליה נוכל להתאחד. תפסת מרובה — לא תפסת.

חיים צוקר, מכונאי ראשי, א.מ. גלילי-חיים צוקר שוחח בזמנו עם ראובן קריץ ועלפי שיחה זו חוברה המודעה ש-התפרסמה בפירסומי הבחירות. מסתבר כי חלה אי-הבנה בעת ניסוח התוכן, והעולה הזה שמח לתת הזדמנות לחיים צוקר להבי-היר את המייעים העקרוניים שבגללם תמך ברשימה בבחירות.

הם אורחבים....

קוראים השולחים מכתבים מתבקשים לנסח אותם בקי-צרה. עדיפות תינתן למצוי-פום תמונות למכתביהם.